



Сборник съдебна практика

Дело C-445/12 P

Rivella International AG

срещу

Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП)

„Обжалване — Марка на Общността — Фигуративна марка, съдържаща словния елемент „BASKAYA“ — Възражение — Двустранно споразумение — Територия на трета държава — Понятие за реално използване“

Резюме — Решение на Съда (първи състав) от 12 декември 2013 г.

1. *Марка на Общността — Съображения на трети лица и възражение — Разглеждане на възражението — Доказване на използването на по-ранната марка — Марки, които са предмет на международна регистрация и имат действие в дадена държава членка — Приложение на член 42, параграф 3 от Регламент № 207/2009*

(член 8, параграф 2, буква а) и член 42, параграфи 2 и 3 от Регламент № 207/2009 на Съвета)

2. *Марка на Общността — Съображения на трети лица и възражение — Разглеждане на възражението — Доказване на използването на по-ранната марка — Реално използване — Понятие единствено на правото на Съюза*

(член 10, параграф 1 и член 42, параграфи 2 и 3 от Директива 2008/95 на Европейския парламент и на Съвета)

1. Видно от текста на член 42 от Регламент № 207/2009 относно марката на Общността, параграф 2 от този член е приложим към по-ранни марки на Общността, а параграф 3 от него се отнася до по-ранните национални марки.

В тези два параграфа не се прави разлика между националните марки и марките, които са били предмет на международна регистрация. Въпреки това под споменатите в член 42, параграф 3 от Регламент № 207/2009 „по-ранни национални марки“ трябва да се разбира, че това са марките, които имат действие в държава членка, независимо от националното или международно равнище, на което те са били регистрирани.

Всъщност съгласно параграф 3 от този член правилата, които той въвежда, са приложими към посочените в член 8, параграф 2, буква а) от Регламент № 207/2009 „по-ранни национални марки“, без при това да се прави разлика между посочените в същия член четири категории „по-ранни марки“, сред които по-специално са марките, които са били предмет на международна регистрация с действие в държава членка.

Следователно член 42, параграф 3 от Регламент № 207/2009 се отнася единствено до прилагането на изискването за по-ранно използване на марка на Общността на територията на Общността — както това изискване се извежда от член 42, параграф 2 от същия регламент — към случаите на по-ранни национални марки, за които е уточнено, че следва да бъдат използвани на територията на държава членка.

По този начин спрямо по-ранна международна марка, която е основание за възражение, би могъл да се приложи член 42, параграф 3 от Регламент № 207/2009.

(вж. точки 35—39)

2. Понятието за използване на марка на Общността на територията на Съюза се урежда изчерпателно само от правото на Съюза.

Всъщност правният режим на Общността относно марките е автономна система, съставена от съвкупност от правила, която преследва специфични цели и чието прилагане е независимо от всички национални правни системи. Поради това Съдът е приел, че националното понятие за защитна марка — въз основа на което дадена по-ранна марка се ползва със защита по националното право, въпреки че нейното използване не може да бъде установено — не може да възпрепятства регистрацията на марка на Общността.

Положението би било различно само ако правилата относно марката на Общността не водеха до хармонизиране на понятието за използване на марката. Член 10, параграф 1 от Директива 2008/95 относно марките предвижда обаче, че отвъд определен срок към марката, която не е била реално използвана от своя притежател в дадена държава членка, са приложими предвидените в тази директива санкции, сред които по-специално е недействителността.

(вж. точки 48—52)